

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818205952
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818205952.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: F. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., P. X/X, proti žalovanému: J. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. Y., R. XXX/XX, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. januára 2020, č.k. 4C/37/2018-222, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á n á r o k** voči žalobkyňi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. žalobu o vyporiadanie BSM zamietol a výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vyporiadania BSM po rozvode manželstva, pričom ako predmet vyporiadania vymedzila len tri dlhy, ktoré podľa nej vznikli počas trvania manželstva, a to na základe Zmluvy o úvere uzatvorenej s N. P. dňa 21.08.2015, tiež Zmluvy o úvere zo dňa 16.09.2015 s identickou bankou a zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou E. T., na vyrovnanie ktorých žiadala zo strany žalovaného zaplatenie čiastky 2.670,- eur, keďže tieto ako uviedla spláca ona sama. K takto vymedzenému predmetu vyporiadania dôvodila, že ku dňu zániku manželstva neexistovali žiadne hnutelné či nehnuteľné veci, ktoré by mohli byť predmetom vyporiadania, existovali len ňou uvedené dlhy. Peňažné prostriedky z týchto pôžičiek boli podľa jej tvrdenia spotrebované čiastočne na chod spoločnej domácnosti, čiastočne na jej podnikateľskú činnosť. Niektoré z nich boli počas manželstva splatené len čiastočne. K jednotlivým dlhom ako požadovanému predmetu vyporiadania BSM v konkrétnostiach uvádzala: 1) Dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015.

Dňa 21.08.2015 uzatvorila s N. P. T., D.. zmluvu o úvere, podľa ktorej jej mal veriteľ poskytnúť účelový úver v sume 2.500,- eur, ktorý si zobrala na splatenie predchádzajúceho úveru zo zmluvy o pôžičke, použitej na jej podnikanie, ktorú uzatvorila sama ako dlžník s bankou I. dňa 20.11.2013 o čom svedčí potvrdenie o splatení tejto pôžičky č. XXXXXXXXXXXX dňa 22.10.2015. Dlh z uvedenej pôžičky vo výške 2.500,- eur bol teda uhradený úverom zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej s N. P. dňa 21.08.2015 (celá suma úveru 2.500,- eur bola použitá na úhradu nedoplatku na pôžičke. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 21.8.2015 uzatvárala ako dlžník sama a pri jej uzatvorení bola sama. Tvrдила, že v prípade oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015 a 16.09.2015 platí, že už počas roka 2015 pred 21.08.2015 sa viackrát rozprávali so žalovaným o tom, že potrebujú peniaze, hovorili o pôžičke, žalovaný s ňou súhlasil. V N. P. bola sama, pretože nevyžadovali prítomnosť

manžela - žalovaného, žalovaný nechcel byť pri uzatvorení zmluvy o úvere. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že z titulu tejto zmluvy o úvere uhradila od 19.10.2015 do zániku manželstva do 13.11.2017 (resp. do 19.10.2017) spolu 914,- eur. Po 13.11.2017 až doteraz spláca splátky tohto úveru výlučne sama. V žalobe vychádzala z toho, že dlh z tejto pôžičky bude splácať až do budúca do vyrovnania tejto pôžičky ona. Splátka uvádzaná vo výpise z účtu vo výške 36,56 eur, resp. vo výške 38,81 eur (splátka navýšenú bankou, keď sa nespláca úver riadne a včas), je splátkou tohto úveru. Do 02.12.2016 so žalovaným žili v spoločnej domácnosti a spoločne hospodárili. Po 02.12.2016 do 13.11.2017 splácala úver z peňazí, ktoré jej zostali na účte, z rodičovského príspevku, ale aj z peňazí, ktoré si požičala od svojho otca, o čom žalovaný vedel. V tom čase bol jej príjmom len rodičovský príspevok.. Žalovaný bol v danom čase zamestnaný a príjem zo zamestnania mal vo výške 900,- eur netto. K 02.12.2016 na svojom účte nemala finančné prostriedky. Ku dňu 13.11.2017 mala finančné prostriedky z predaja rodinného domu, ktorý patril do BSM a ktorý predali za trvania manželstva a výťažok z predaja si so žalovaným rozdelili na polovicu po vyplatení hypotekárneho úveru viažuceho sa k rodinnému domu. V máji 2013 začala so súhlasom manžela podnikat' ako SZČO v predmete maloobchod s polodrahokamami. Na začatie podnikateľskej činnosti dostala štátny príspevok na podnikanie, ktorý použila na zriadenie podnikania. Pri začatí podnikania nepoužila žiadne spoločné prostriedky patriace do BSM. Podnikala 2 roky. Po roku od začatia podnikania si vzala úver u I.. Zmluvu o úvere uzatvárala sama. Úver si vzala na chod domácnosti a aj na podnikanie. Podľa žalobkyne žalovaný o tomto úvere vedel. Splátky tohto úveru vykonávala až do refinancovania tohto úveru úverom Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015. 2) Dlž zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.09.2015. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 16.09.2015 uzatvárala sama, v N. P. pri jej uzavretí bola sama, zmluvu uzatvorila na základe predchádzajúcej dohody so žalovaným, s jeho súhlasom a s jeho vedomím. Úver vo výške 1.847,- eur bol bezúčelový úver. Tento úver bol použitý na chod domácnosti, napr. so žalovaným si kúpili skriňu - šatník na chodbu za 200,- eur, detskú posteľ za 270,- eur, skriňu v spálni za zhruba 250,- eur, kuchynskú skrinku za 40,- eur, zaplatili revíziu krbu na RD v X. sumou zhruba 50,- eur, zvyšok peňazí bolo použitých na kúpu potravín, ktoré sa spotrebovali. Tieto veci existovali aj ku dňu 13.11.2017. Posteľ existuje aj dnes, kuchynská skrinka zostala v RD, ktorý bol predaný aj so skrinkou, šatník na chodbu a skriňa v spálni zostala manželovi. Dá sa povedať, že tieto veci si so žalovaným rozdelili a zhruba v rovnakej miere sú tieto veci buď u jedného alebo u druhého. Aj v roku 2015 bol jej príjmom len rodičovský príspevok. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že z titulu tejto zmluvy o úvere uhradila od 16.10.2015 do zániku manželstva do 13.11.2017 spolu 731,25 eur. Po 13.11.2017 až doteraz spláca splátky tohto úveru výlučne sama. Splátka uvádzaná vo výpise z účtu vo výške 29,25 eur, resp. vo výške 30,01 eur, je splátkou tohto úveru. Splátky v prípade jednej i druhej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bude vykonávať naďalej. Aj tento úver splácala z rodičovského príspevku, z pôžičky od svojho otca. Žalovaný ako manžel platil zo svojho príjmu hypotéku na nehnuteľnosti v X. - 200,- eur, náklady na kúrenie, prispieval na stravu 150,- eur mesačne, platil stravu v škole pre staršiu dcéru, výdavky na auto a niekedy urobil nákup asi raz za 3 mesiace. Žalobkyňa k obojm úverom doplnila, že pokračuje v ich splácaní, splácanie týchto úverov si vzala ona na starosť a že peniaze z oboch úverov boli minuté ku dňu zániku manželstva. Sumu 2.670,- eur a 417,35 eur žiada uhradiť jednorazovo tak, aby mohla zaplatiť všetky tri dlhy naraz, v celosti, teda, aby nemusela spotrebné úvery splácať v splátkach. 3) dlh v súvislosti s konaním vo veci sp. zn. 11C/167/2015 (voči spoločnosti E. T.). Žalobkyňa uznala, že žalovaný uhradil polovicu zo sumy 1.500,- eur a na neho pripadajúci úrok z omeškania v zmysle rozsudku tunajšieho súdu č. k. 11C/167/2015-162 zo dňa 13.10.2016. Nárok, ktorý si v tomto konaní uplatňuje, spočíva v dlhu za trovy konania.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako v celom rozsahu nedôvodnú zamietnuť. Dôvodil, že všetky tieto pôžičky boli výlučne pôžičkami žalobkyne, netýkali sa spoločného BSM, neboli to spoločné dlhy a teda podľa jeho názoru on za tieto dlhy ani nemôže spoluzodpovedať. Uviedol, že neexistuje písomná dohoda o vyporiadaní BSM ku dňu zániku BSM a že k 13.11.2017 nemali so žalobkyňou v BSM žiadne nehnuteľnosti (žalobkyňa toto tvrdenie žalovaného potvrdila). Žalovaný potvrdil, že od 02.12.2016 do zániku manželstva nežili so žalobkyňou v spoločnej domácnosti a že do 02.12.2016 hospodárili spoločne. V čase rozchodu, odchodu žalobkyne zo spoločnej domácnosti si veci rozdelili tak, že žalobkyňa si zobrala spoločné auto T. K. a jemu zostalo auto Y. Y., bytové zariadenie z obývačky a spálne. Žalovaný k navrhovanému predmetu vyporiadania BSM uviedol: 1) Dlž zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015. O tomto úvere nevie nič. Nebol pri uzatvorení tejto zmluvy v príslušnej banke. Potvrdil, že bol spolu so žalobkyňou v Z. banke ohľadom žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, keď so žalobkyňou si chceli zobrať úver na dokončenie RD. V danom čase (19.08.2015) ešte vykonávali dokončovanie RD (bolo treba spraviť fasádu, dať nové interiérové dvere, ríny okolo domu, dokončiť pivnicu, schodište do pivnice). Uvažovali o úvere v sume 5.000,- eur. O tom,

že žalobkyňa mala predchádzajúci úver u banky I., nevedel. Vie o tom, že žalobkyňa začala podnikáť v máji 2013 a že na podnikanie použila nenávratný štátny príspevok. Nebol so žalobkyňou v banke I. a ani nebol pri uzatvorení zmluvy o úvere v tejto banke. O tejto pôžičke nevie nič. Žalobkyňa mu o úvere z banky I. nič nepovedala. Vylúčil, že by sa so žalobkyňou dohodli, že si úver zoberie ona a že by s tým on súhlasil. Žalobkyňa mu nepovedala, že si ide vziať úver do N. P.. Nevedel nič o úvere ani o splátkach, žalobkyňa mu nepovedala o uzatvorení tejto zmluvy. Predmetnú zmluvu ani nevidel. Doplnil, že na chod domácnosti si nepotrebovali vziať žiadnu pôžičku, na bežný chod domácnosti im stačili peniaze z jeho príjmu a z príjmu žalobkyne. K tvrdeniam žalobkyne uviedol, že v čase trvania manželstva mal účet v Z. P. s dispozičným právom žalobkyne. Tento účet bol zriadený v súvislosti s hypotekárnym úverom pri kúpe rodinného domu. 2) Dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.09.2015. K tomuto dlhu žalovaný uviedol, že skriňu a šatník na chodbu, skriňu v spálni mali ešte pred septembrom 2015, peniaze na detskú poschodovú posteľ dostali od jeho rodičov, resp. financie na ňu, neviem kupovali posteľ. Kuchynská skrinka bola predaná spolu s rodinným domom. Revízia krbu v RD bola v roku 2014. Aj v tomto prípade nevie o tejto pôžičke nič, nevie o tom, že by žalobkyňa vykonávala splátky úveru, ani o tejto pôžičke sa so žalobkyňou nerozprávali a nedal k nej súhlas. Poukázal ďalej na to, že spoločný dlh z hypotekárneho úveru uhradili so žalobkyňou z peňazí, ktoré získali z predaja rodinného domu, čím chce povedať, že ak by so žalobkyňou mali ďalšie spoločné dlhy a keby vedel o predmetných úveroch, boli by si všetky spoločné dlžby vyporiadali a vyplatili z peňazí z predaja domu v čase, kedy si vyporiadali a vyplácali hypotekárny úver. Žalobkyňa vtedy neriešila žiadne ďalšie a teda ani predmetné úvery. Obe strany zhodne uviedli, že v marci alebo v apríli 2017 predali rodinný dom a z peňazí získaných z predaja rodinného domu vyplatili celý zostatok hypotekárneho úveru a zvyšné peniaze si rozdelili. Po výplati hypotekárneho úveru zostalo 75.000,- eur a každému z nich pripadlo 32.500,- eur. Každý z nich si svoju sumu 32.500,- eur oddelil od peňazí patriacich do BSM. Strany k hnutelným veciam, ktoré tvrdila žalobkyňa že kúpili z druhého úveru zhodne tiež uviedli, že tieto nezaraďujú do BSM a že nežiadajú, aby tieto veci boli vyporiadané v rámci tohto konania o vyporiadanie BSM. 3) dlh v súvislosti s konaním vo veci sp. zn. 11C/167/2015 žalovaný nenamietal, keďže je spoločný za byt.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že manželstvo sporových strán zaniklo dňom právoplatnosti rozsudku o rozvoze manželstva č.k. 7P/65/2016-198 z 13.10.2017, a to dňa 13.11.2017, kedy tento rozsudok nadobudol právoplatnosť. Zánikom manželstva strán zaniklo aj ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Obe strany zhodne uviedli, že za trvania ich manželstva nebola uzatvorená dohoda v zmysle § 143a Občianskeho zákonníka a že nedošlo k zrušeniu ich BSM podľa § 148 ods. 2 alebo § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tiež zhodne uviedli, že po zániku manželstva neuzatvorili dohodu o vyporiadaní BSM. Veci patriace do BSM vrátane nehnuteľností si vyporiadali do zániku manželstva. Žaloba v tejto veci bola podaná dňa 19.12.2018, t.j. do troch rokov od zániku BSM. Ako predmet vyporiadania žalobkyňa označila len tri dlhy: 1) Dňa 21.8.2015 N. P. T., D.. ako banka a žalobkyňa F. T., rodená I., nar. XX.XX.XXXX ako dlžník uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom poistenom N. I. F.. Predmetom zmluvy bol záväzok banky poskytnúť účelový klasický spotrebiteľský úver v sume 2.500,- eur v prospech dlžníka. Úver bol poskytovaný na účel: splatenie úveru. Celková čiastka, ktorú sa dlžník zaviazal zaplatiť je 3.489,49 eur. Z článku III. (Čerpanie úveru) tejto zmluvy vyplýva, že dlžník môže čerpať úver po splnení tam uvedených podmienok postupne v lehote do 17.9.2015 bezhotovostným prevodom na bežný účet z úverového účtu banky. Podľa potvrdenia o splatení pôžičky zo dňa 30.10.2015 B. P., D. odštepny závod I. potvrdila, že I. pôžička č. XXXXXXXXXXX, klientka F. T., nar. XX.XX.XXXX, bola dňa 22.10.2015 splatená. Podľa listiny zo dňa 20.11.2013 bola žiadosť žalobkyne F. T. o poskytnutie I. pôžičky č. XXXXXXXXXXX ako dlžníka akceptovaná s tým, že banka ako veriteľ poskytne dlžníkovi pôžičku za (okrem iných) podmienok: výška pôžičky: 3.000,- eur, výška mesačnej splátky: 62,14 eur, celková čiastka: 4.474,08 eur, počet splátok: 72 mesiacov, dátum prvej splátky: 21.12.2013, konečná splatnosť: 72 mesiacov od prvej splátky. Zmluva bola uzavretá dňa 20.11.2013. Z výpisu zo ŽR týkajúceho sa žalobkyne pod obchodným menom F. I. vyplýva, že žalobkyňa s dňom vzniku oprávnenia 01.05.2013 ukončila podnikateľskú činnosť ku dňu 05.12.2018. 2) Dňa 16.09.2015 N. P. T., D. ako banka a žalobkyňa F. T., rodená I., nar. XX.XX.XXXX ako dlžník uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom N. F.L.. Predmetom zmluvy bol záväzok banky poskytnúť bezúčelový klasický spotrebiteľský úver v sume 1.847,- eur v prospech dlžníka. Celková čiastka, ktorú sa dlžník zaviazal zaplatiť je 2.457,- eur. Z článku III. (Čerpanie úveru) tejto zmluvy vyplýva, že dlžník môže čerpať úver po splnení tam uvedených podmienok v deň 16.09.2015 bezhotovostným prevodom na bežný účet č. T XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. 3) Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 11C/167/2015-162 zo dňa 13.10.2016 v spore žalobcu E. T. S.: XX XXX XXX proti žalovanej F. T., nar. XX.XX.XXXX (osobe

totožnej so žalobkyňou v tejto veci) bola žalovaná F. T., zaviazaná zaplatiť žalobcovi (E. T.) 1.500,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.500,- eur od 15.09.2014 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne súd prvej inštancie týmto rozsudkom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100%. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že v konaní bolo preukázané, že medzi E.. ako sprostredkovateľom a žalovanou F. T. (osobou totožnou so žalobkyňou v tomto konaní) ako záujemcom bola uzavretá dňa 08.08.2013 Sprostredkovateľská zmluva a Zmluva o poskytnutí služieb súvisiacich s predajom nehnuteľností na dobu určitú do 08.11.2013, predĺženej do 27.03.2014. Súd prvej inštancie uzavrel, že vinou na strane žalovanej nebola uzavretá kúpna zmluva, pričom na LV mala N. P. T. do 20.11.2013 vyznačené záložné právo, a preto žalobca nepristúpil k výzve na uzavretie kúpnej zmluvy 5 dní pred dňom 31.10.2013, lebo o tejto skutočnosti vedel. Z odôvodnenia rozsudku tiež vyplýva, že dňa 1.10.2013 uzatvorili budúci predávajúci - žalovaná a jej manžel J. T. a budúca kupujúca R. K. Zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. Podľa tejto zmluvy bol predmet zmluvy - byt č. X nachádzajúci sa na X. poschodí obytného domu súpisné č. XXXXX,XXXXX, vo vchode č. XX, na ulici L. v Y., v podielovom spoluvlastníctve budúcich predávajúcich, u každého v 1/2. Táto skutočnosť nebola medzi stranami v tomto spore sporná. O odvolaní žalovanej Krajský súd v Trenčíne rozhodol rozsudkom č.k. 27Co/231/2017-184 dňa 27.9.2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojitosti s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2018. Uznesením č. k. 11C/167/2015-198 zo dňa 31.01.2019 bola uložená povinnosť žalovanej (v tomto konaní žalobkyne) nahradiť E. T.. trovy prvoinštančného i odvolacieho konania spolu vo výške 834,70 eur (súdny poplatok 90,- eur + trovy právneho zastúpenia 664,75 eur + trovy právneho zastúpenia 79,95 eur). Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.02.2019. Podľa listiny zo dňa 27.12.2018 spoločnosť E. T., so sídlom Y., potvrdila, že sa so žalovaným dohodla o úhrade dlhu žalovaného ako časti dlhu žalovaného vo výške 911,15 eur, pozostávajúca z úhrady istiny vo výške 750,- eur a úhrady úrokov z omeškania vo výške 161,15 eur. E. T. v liste tiež uviedol, že zvyšnú časť dlhu nebude od žalovaného vymáhať a že týmto majú medzi sebou všetko vysporiadané. Zvyšnú časť bude požadovať a vymáhať od žalobkyne F. I.. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 27.12.2018 v tento deň žalovaný uhradil E. T. sumu 911,15 eur. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 143, § 145 ods. 2, § 149 ods. 1, 3 Obč. zákonníka a po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Žalobkyňa žalobou o vyporiadanie BSM žiadala rozhodnúť o povinnosti žalovaného uhradiť jej sumu 2.670,- eur (s odkazom na podanie zo dňa 28.11.2019) vyporiadanim dlhu zo Zmluvy o spotrebiteľskom poistenom N. I. F. zo dňa 21.8.2015 a zo Zmluvy o spotrebiteľskom N. úvere zo dňa 16.9.2015 (položky 1) a 2) a sumu 417,35 eur vyporiadanim dlhu voči E. T. (po tom, čo žalovaný uhradil spoločnosti E. T. na istine a príslušenstve sumu 911,15 eur, t.j. polovicu dlhu na istine s príslušenstvom) vo výške zodpovedajúcej 1/2 dlhu z výšky trov konania (položka 3). Žalobkyňa výslovne uviedla, že touto žalobou sa domáha vyporiadania BSM po zániku manželstva so žalovaným s tým, že k zániku manželstva existovali len dlhy, ktoré sú predmetom tejto žaloby o vyporiadanie BSM. Žalovaný s položkami 1), 2) nesúhlasil a v tejto časti žiadal žalobu zamietnuť. V prípade položky 3) sa vyslovil, že námietky nemá. Keďže žalobkyňa vymedzila ako predmet vyporiadania len dlhy, súd žalobu žalobkyne zamietol, keďže by došlo k rozhodnutiu v rámci vyporiadania BSM len u výlučných dlhov strán sporu bez toho, aby bolo vykonané širšie vyporiadanie BSM (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 27Co/188/2017, tiež vo veci sp. zn. 4Co/231/2012), čo podľa názoru súdu nie je možné. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný mal vo veci úspech v plnom rozsahu, nárok na náhradu trov konania si neuplatnil, súd preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa, posúdiac obsah odvolania, navrhujúc zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že ako predmet BSM budú vyporiadané dva dlhy, ktoré jej boli ako spotrebiteľské úvery poskytnuté N. bankou. V princípe nepolemizuje so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a ani priamo neuvádza, že by tieto neboli správny, napriek tomu však požaduje, aby sa dlhy vysporiadali. Poukazuje na priebeh spolužitia so žalovaným, na to, že sa vždy zodpovedne starala o maloleté deti, výživného od žalovaného sa musela vždy domáhať, po rozvode manželstva žalovaný termíny a výšku výživného nerešpektoval. Podľa jej názoru tieto dlhy si mohli vysporiadať mimosúdne a nebolo potrebné podávať žalobu, čo však žalovaný neakceptoval. V odvolaní uvádza, že riaditeľ N. jej mal povedať, že po rozvode manželstva sú tieto dlhy so žalovaným spoločné. Žalovaný by sa teda mal podieľať na splatení týchto dlhov. Dlh voči E. T. už vyporiadavať nechce. Poukazuje na to, že aj počas manželstva žalovaný určitú dobu nepracoval, žalobkyňa dotovala domácnosť, spoločné spolužitie,

keďže ona bola zárobkovo činná, riadne sa nepodíelal ani na jej podnikaní, napriek tomu, že z neho plynuli prostriedky pre rodinu a vzniknuté dlhy platila žalobkyňa výlučne zo svojho príjmu. Snažila sa teda sama akýmkoľvek spôsobom zachrániť finančnú situáciu v spoločnom manželstve a postoj žalovaného je neakceptovateľný, keď tento dáva ruky preč od dlhov, ktoré boli brané v roku 2015 kvôli udržaniu chodu domácnosti. Trvá preto na tom, aby tento prebral spoluzodpovednosť a splácal polovicu dlžnej sumy voči N. banke. Pokiaľ k tomu nedôjde, bude nútená žiadať o zvýšenie výživného na deti, či určenie výživného na ňu ako rozvedenú manželku.

6. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné. O spotrebiteľských úveroch, ktoré žalobkyňa uzatvorila s N. bankou, nikdy nemal žiadnu vedomosť. Nie sú to spoločné dlhy, sú to dlhy výlučne žalobkyne, preto neprichádza do úvahy ich vyporiadanie, ako to žalobkyňa navrhuje. Nemá vedomosť o spotrebovaní peňažných prostriedkov z nich plynúcich v spoločnej domácnosti. V čase, keď boli žalobkyňi tieto poskytnuté, on bol zamestnaný a riadne do spoločnej domácnosti podľa finančných možností, ktoré mu príjem umožňoval, prispieval. Žalobkyňa v konaní uvádzala, že spoločné veci ako nehnuteľnosti a hnutelnosti, ktoré patrili do BSM, boli medzi nimi už pred rozvodom rozdelené a tiež finančné prostriedky za predaj nehnuteľnosti, ktoré patrili do BSM. Pri delení táto nikdy nespomenula a nežiadala deliť tiež svoje spotrebiteľské úvery, plne si je podľa jeho názoru vedomá toho, že o nich nevedel a ide o dlhy, ktoré sú výlučne jej, ktorými kompenzovala svoje neúspešné podnikanie a svoje osobné potreby. Podľa jeho názoru zámerne tieto spotrebiteľské spotrebné úvery zatajila pri rozdeľovaní vecí, aby následne mohla od žalovaného po odchode zo spoločnej domácnosti žiadať zaplatenie zvyšku týchto úverov. Nepreukázala v konaní, že by on ako bývalý manžel o nich vedel, preukázala len to, že si tieto vzala. Ani jedna zmluva nie je vedená na jeho meno. Predpokladá, že potom, ako s deťmi opustila spoločnú domácnosť, disponovala finančnými prostriedkami z týchto pôžičiek, ktoré jej pokrývali náklady na ďalší život. On sa o týchto dozvedel až z doručenej žaloby. Jej tvrdenia o priebehu ich spoločného života nie sú pravdivé. Deti boli v triedavej starostlivosti a on a o ne riadne staral. Žalobkyňa v odvolaní vykresľuje svoju osobu v najlepšom svetle, nič nehovorí však o tom, že všetky ňou popísané peripetie si spôsobila ona sama, podporne aj tým, že číta nezmysly na internete, odkiaľ prepisuje žaloby a podania na súdy a iné orgány. Pri delbe ich spoločných vecí nikdy úvery nespomenula. Pokiaľ ide o dlh, ktorý má pôvod v spoločnosti E., ten bol z jeho strany vyplatený, čo bolo aj pred súdom preukázané. Pokiaľ uvádza, že bola riaditeľom N. banky poučená, že dlh prechádza na neho ako spoludlžníka, nevysporiadala sa so skutočnosťou, že zmluvy uzatvorila sama a na týchto je výlučne jej podpis. Nejde teda o spoločné dlhy. V odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Žalobkyňa vo svojej písomnej replike na vyjadrenie žalovaného uviedla, že nie je pravdou, že by tento nemal vedomosť o spotrebiteľských úveroch. On sám žiadal v auguste 2015 o poskytnutie úveru, no žiadosť mu bola zamietnutá. Je síce pravdou, že v čase poskytnutia úverov pracoval, avšak ich náklady na chod domácnosti boli väčšie, a preto bolo potrebné ich kryť s úverom. Po odchode zo spoločnej domácnosti nemala šancu nič riešiť, lebo žalovaný odmietal akúkoľvek dohodu. Peniaze boli spotrebované počas trvania manželstva. Tvrdenia, že si po odchode zo spoločnej domácnosti nimi financovala svoje potreby nie sú pravdivé. Žalovaný necitlivo bagatelizuje ich nesmierne ťažký život. Výživné neplatil pravidelne, žalobkyňa to musela riešiť. Spoločnú nehnuteľnosť predali, peniaze si rozdelili. O spotrebiteľských úveroch vedel, lebo z nich žili. Pri vybavovaní spotrebného úveru v N. banke bola poučená riaditeľom, že na poskytnutie úveru neboli nutné dva podpisy, peniaze z úveru sa minuli na nákup skrine a postelí do detskej izby, zvyškom peňazí sa kryl bežný rodinný rozpočet.

8. Žalovaný vo svojej písomnej duplike na repliku žalobkyne uvádza, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožňuje, nie je pravdou, že by mu bola zamietnutá žiadosť o úver. Tvrdenia o ich spoločnom živote či chode domácnosti a iných skutočnostiach, ktoré žalobkyňa obsiahlo deklaruje vo svojich podaniach, nie sú pravdivé. Ak žalobkyňa mala vedomosť o úveroch, keďže žalovaný túto vedomosť nemal, mala tieto vysporiadať v dobe, keď sa predala nehnuteľnosť. Pokiaľ by o nich žalovaný bol vedel, bol by pri rozdeľovaní peňazí za nehnuteľnosť trval, aby tieto vyplatila. On však o nich nevedel. V tomto smere žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením

dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

11. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu o vyporiadanie BSM po rozvode manželstva ako neopodstatnenú zamietol dôvodiac, že žalobkyňa ako predmet vyporiadania vymedzila len tri dlhy, ktoré však nie je možné vyporiadať samostatne, ale len v prípade vyporiadania BSM v tzv. širšom zmysle, teda spolu s aktívami. Súčasne stranám právo na náhradu trov konania nepriznal.

12. Odvolateľka (žalobkyňa) namieta správnosť tohto záveru tvrdiac, že v N. banke bola riaditeľom poučená, že rozvodom manželstva sa žalovaný stáva spoluzodpovedným aj za dva dlhy, ktoré majú pôvod v zmluvách uzatvorených s N. bankou, preto by sa na ich splácaní mal spolupodieľať v rovnakom rozsahu ako ona, teda mal by byť za tieto spoluzodpovedným. Trvá na tom, aby tieto dva dlhy boli v tomto konaní v rámci vyporiadania BSM medzi nimi vysporiadané prostredníctvom ňou požadovanej uloženej povinnosti výplaty žalovanému v rozsahu na neho pripadajúceho podielu na týchto dlhoch, ktoré ona aj po rozvode manželstva naďalej spláca.

13. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), existenciu ktorej vady nezistil a samotná odvolateľka v konkrétnostiach jej naplnenie ani netvrdila.

14. V ďalšom odvolací súd podrobil prieskumu vecnú správnosť napadnutého rozsudku vo svetle odvolateľkou produkovaných námietok, ťažisko ktorých spočíva v posúdení (ne)prípustnosti vyporiadania v rámci BSM výlučne dlhov vzniknutých za trvania manželstva napriek tomu, že nedochádza k tzv. širšiemu vyporiadaniu (t.j. zahŕňajúcemu tiež vyporiadanie aktív), a ďalej v posúdení ňou identifikovaných dvoch dlhov (majúcich pôvod v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatvorených s N. bankou) ako spoločných, vzniknutých za trvania manželstva, prípadne možnosti ich vyporiadania ako prínosu vynaloženého z jej strany na ich spoločný majetok.

15. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti podaného odvolania privodiť v prospech žalobkyne vyznievajúcu zmenu zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré ako vo výroku vecne správne bolo potrebné potvrdiť a to z nasledovných dôvodov:

16. Podľa ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, vyporiadanie ktorého podlieha zásadám uvedeným v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov.

17. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej potreby slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov v reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka). Predmetom vyporiadania BSM je tak všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

18. Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako treba vyporiadať spoločné pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom (ďalej len BSM). Súdna prax však zastáva stanovisko, že v rámci komplexného riešenia majetkových vzťahov sa zásadne

vyporiadavajú aj ďalšie spoločné majetkové práva a povinnosti, vrátane spoločných pohľadávok a dlhov, analogicky s použitím ustanovení § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka, i keď predmetom BSM podľa § 143 Občianskeho zákonníka sú len veci, nie spoločné pohľadávky a dlhy /R 42/1972/. Preto vyporiadanie neuhradeného spoločného úveru účastníkov je v súlade so súdnou praxou. Vyporiadanie dlhov (záväzkov) manželov podľa okolností prípadu možno vykonať prikázaním dlhu obom účastníkom, alebo prikázaním dlhu jednému z účastníkov. Ak bol však spoločný dlh manželov zaplatený až po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva, potom v prípade, že bol zaplatený pred rozhodnutím súdu o vyporiadaní, žiadnemu z účastníkov sa k zaplateniu už neprikazuje. Je to v súlade so zásadou, že možno prikázať len existujúci majetok, a nemožno teda rozhodnutím súdu (vo výroku) prikázať už zaplatený dlh, či zaniknutú pohľadávku alebo zničenú vec. Pokiaľ sa niektorý z účastníkov po rozvedení manželstva podieľal na zaplatení spoločného dlhu už zo svojich výlučných prostriedkov do rozhodnutia o vyporiadaní, má právo na ich náhradu. Táto skutočnosť sa potom premietne do výroku o povinnosti jedného z účastníkov zaplatiť určitú finančnú čiastku druhému na vyrovnanie jeho podielu, ktorý spôsob vyporiadania v posudzovanej veci tiež požaduje žalobkyňa. Týmto spôsobom však nemožno postupovať ohľadne dlhu, ktorý síce vznikol za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak vznikol zo zmluvy o úvere alebo pôžičke uzavretej len z jedným z manželov samostatne. Dlh vzniknutý na základe takto uzavretej zmluvy o úvere alebo o pôžičke nie je spoločným záväzkom, ale záväzkom len toho z manželov, ktorý zmluvu uzavrel. Preto v tomto prípade nie je treba ani výrokom ukladať, kto má dlh zaplatiť. Avšak v prípade, že takto získané finančné prostriedky boli vynaložené na kúpu určitej veci, t. j. že bola za ne získaná určitá majetková hodnota, patrí táto hodnota za splnenia ostatných podmienok uvedených v § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K záväzku manžela, ktorý takýmto spôsobom zabezpečil peniaze a ktorý je povinný ich vrátiť z titulu úveru alebo pôžičky, a ktorý ich vynaložil v skutočnosti na spoločný majetok zo svojho, sa prihliadne pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Ak teda niektorý z účastníkov vynaložil na spoločný majetok peňažné prostriedky z úveru, pôžičky, uzavretých každým z nich samostatne, je ich treba vyporiadať ako prínos vynaložený na ich spoločný majetok.

19. Podľa predchádzajúcej judikatúry bolo vyporiadanie BSM dohodou platné len vtedy, keď sa týkalo všetkých vecí patriacich do tohto majetkového spoločenstva. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 4CDo/147/2011 je však potrebné rešpektovať vôľu strán, ktoré sú ochotné uzavrieť dohodu týkajúcu sa aj vyporiadania jednotlivých vecí, resp. časti majetku patriaceho do BSM, a to bez ohľadu na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Tieto sa totiž použijú v prípade, keď medzi účastníkmi k dohode nedôjde a je podaný návrh na vyporiadanie BSM súdom, ako i v prípade, keď účastníci sa v uzatvorenej dohode uvedenými zásadami riadia a nedohodnú sa inak. Uvedené ustanovenie sa však uplatní v prípade, keď sa účastníci dohodnú inak. Občiansky zákonník, pripúšťajúc dohodu a umožňujúc účastníkom dohodnúť sa o vyporiadaní BSM, tak umožňuje odchyliť sa od ust. § 150 Občianskeho zákonníka, pokiaľ je totiž BSM vyporiadavané dohodou, uplatňuje sa pri jej uzatváraní dispozitívna vôľnosť účastníkov občiansko-právnych vzťahov. Preto dohoda o vyporiadaní BSM, ktorou i prípadne jeden z účastníkov nadobudne podstatne menší podiel prípadne nenadobudne nič, ani dohoda, ktorá sa netýka celého majetku, ktorý bol v BSM, nie je neplatná pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka. Vychádza sa totiž z vôle účastníkov ako má byť vyporiadané zaniknuté BSM a pokiaľ dôjde k zhode vôle oboch účastníkov, nemožno dohodu neskôr považovať za neplatnú pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka.

20. V konkrétnostiach posudzovanej veci, žalobkyňa ako predmet vyporiadania BSM po jeho zániku rozvodom manželstva, urobila, teda v zmysle žaloby vymedzila výlučne (v rámci odvolacieho konania už len dva) dlhy, majúce pôvod v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatvorených z jej strany s N. bankou (dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015 a zo zmluvy zo dňa 16.9.2015) s odôvodnením, že na rozdelení spoločného majetku nadobudnutého počas trvania manželstva sa so žalovaným dohodli (spoločné nehnuteľnosti odpredali a výťažok si na polovicu rozdelili, hnuťelné veci ako osobné motorové vozidlá a bytové zariadenie si rovnako podelili), ktoré tvrdenie žalovaný nespochybnil a to spôsobom, aby každý dostal rovnako. Na vyporiadaní ňou konkretizovaných dlhoch, ktoré v zmysle jej vyjadrení vzhľadom k tomu, že vznikli počas trvania manželstva považuje za spoločné, sa ako uvádza nedohodli, preto žiada o ich vyporiadanie súd v rámci konania o vyporiadanie BSM.

21. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné zodpovedať vzhľadom k dôvodu, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie bolo, či je možné vykonať vyporiadanie dlhov, samozrejme za predpokladu, že ide o dlhy spoločné, vzniknutých počas trvania manželstva aj napriek

tomu, že súd nevykonáva vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, t.j. pri absencii vyporiadania tiež aktív tvoriacich BSM.

22. Pravdou je, že v minulosti súdna prax zastávala názor, že tieto dlhy možno v rámci BSM vyporiadať medzi stranami sporu len pri tzv. širšom vyporiadaní BSM, teda pri existencii aktív, kedy súd rozhoduje o ďalšom výlučnom majiteľovi toho, ktorého majetku, prípadnej povinnosti výplaty, ako aj osobe preberajúcej ten, ktorý záväzok a pokiaľ sa žalobca domáhal vyporiadania len spoločných dlhov, súdy prvej inštancie takéto žaloby zamietali, s odobrením takéhoto názoru tiež odvolacím súdom (príkladmo tiež v rozhodnutiach, na ktoré sa odvoláva v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie), a ktorý si osvojil a na ňom založil svoje zamietavé rozhodnutie tiež v posudzovanej veci.

23. Vývoj súdnej praxe však vo svetle zabezpečenia prístupu žalobcu k spravodlivosti v takýchto prípadoch, priniesol prehodnotenie tohto názoru a napriek tomu, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov môže patriť len to (§ 143 Občianskeho zákonníka), čo môže byť predmetom vlastníctva, pričom pohľadávky a dlhy do bezpodielového spoluvlastníctva nepatria, priniesol názorovú líniu, že tieto je nevyhnutné pokiaľ vznikli za trvania manželstva, samozrejme v súvislosti s bezpodielovým spoluvlastníctvom vyporiadať a to aj v prípade, ak by ako predmet vyporiadania vymedzil žalobca výlučne tieto dlhy (bez požiadavky na vyporiadanie aktív BSM, samozrejme pri ich existencii) a to za aplikácie ust. § 853 ods. 1, § 149 a § 150 OZ (odvolací súd poznamenáva, že o vyporiadanie takýchto dlhov nemusí ísť nevyhnutne v konaní o vyporiadanie BSM, môže to byť aj konanie podľa § 511 OZ).

24. Vo svetle vyššie uvedeného názoru zastávaného aktuálne súdnou praxou, tak názor súdu prvej inštancie o nemožnosti vyporiadania výlučne dlhov vzniknutých počas trvania BSM, nemožno považovať za správny. Napriek tomu však, i keď z iných dôvodov, je potrebné považovať za vo výroku vecne správne jeho zamietajúce rozhodnutie.

25. Ako totiž vyplýva z predchádzajúcej časti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 18/ odôvodnenia), predpokladom prípustnosti vyporiadania dlhov vzniknutých počas trvania manželstva je zistenie, že ide o spoločné dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom, o ktorý prípad však v konkrétnostiach posudzovanej veci nejde.

26. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, totiž oba dlhy ktorých vyporiadania sa žalobkyňa domáha v tomto konaní, teda tak dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.08.2015, ako aj dlh zo zmluvy zo dňa 16.9.2015, i keď vznikli preukázateľne počas trvania manželstva, nie sú záväzkami, teda dlhmi spoločnými, v oboch prípadoch ide o dlhy výlučne žalobkyne ako jednej z manželov, ktorá samotná obe zmluvy s veriteľom (N. bankou) uzatvorila, vo vzťahu ku ktorým je tak pasívna solidarita bývalých manželov vylúčená, čím sú oba tieto dlhy diskvalifikované z možnosti ich vyporiadania v rámci tohto konania spôsobom, ktorý požaduje žalobkyňa. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na názor, ktorý jej mal byť prezentovaný pracovníkom N. banky týkajúci sa odlišného posúdenia tohto výlučne jej dlhu, ako dlhu spoločného s následnou spoluzodpovednosťou žalovaného na jeho splatení, je zjavné, že tento nemá pôvod v znalosti danej právnej problematiky. Odvolací súd v súvislosti s tým len poznamenáva, že aj v prípade spoločných dlhov o ktoré tu však zjavne nejde, určenie osoby preberajúcej spoločný záväzok pri jeho vyporiadaní, je len úpravou vnútorných vzťahov spoludlžníkov, ktorí v prípade manželov majú spravidla solidárne postavenie, keď namiesto pôvodného vzájomného postavenia spoludlžníkov, ktoré v konečnom dôsledku spravidla zaťažuje každého dlžníka polovicou dlhu, súd prípadne zmení vnútorné podiely pomerov exmanželov na spoločnom dlhu, čo však je bez dopadu na tretie osoby (veriteľa), keďže nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania a ktorým zostávajú nedotknuté všetky práva vo vzťahu k dlžníkovi.

27. Ako už bolo uvedené vyššie, keďže ani jeden zo žalobkyňou identifikovaných dlhov voči N. banke nie je dlhom spoločným (síce vznikli za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak vznikli zo zmlúv o úvere uzavretých len s jedným z manželov samostatne), nemožno tak pri ich vyporiadaní postupovať rovnakým spôsobom, ako v prípade dlhu spoločného. Dlh vzniknutý na základe takto uzavretej zmluvy o úvere nie je spoločným záväzkom, ale záväzkom len toho z manželov, ktorý zmluvu uzavrel, preto v takomto prípade nie je potrebné ani výrokom ukladať, kto má dlh zaplatiť. Vo vzťahu k nemu v rámci vyporiadania BSM prichádza do úvahy, avšak výlučne v prípade, ak takto získané finančné prostriedky jedným z manželov boli vynaložené na kúpu konkrétnej veci, t. j. že bola za ne získaná určitá majetková hodnota, že patrí výlučne táto majetková hodnota za splnenia

ostatných podmienok uvedených v § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K záväzku manžela, ktorý takýmto spôsobom zabezpečil peniaze a ktorý je povinný ich vrátiť z titulu úveru alebo pôžičky, a ktorý ich vynaložil v skutočnosti na spoločný majetok zo svojho, sa výlučne týmto spôsobom prihliadne pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Inak povedané, ak teda niektorý z účastníkov vynaložil na nadobudnutie konkrétneho spoločného majetku peňažné prostriedky z úveru uzavretého len ním samostatne, je ich v tomto rozsahu (samozrejme za preukázanie tejto skutočnosti) potrebné vyporiadať ako prínos vynaložený na ich spoločný majetok, o ktorý prípad však v konkrétnostiach posudzovanej veci rovnako nešlo.

28. Pokiaľ totiž ide o prostriedky z prvého spotrebiteľského úveru uzatvoreného samostatne žalobkyňou s N. bankou počas trvania manželstva (zo dňa 21.08.2015) táto nikdy netvrdila, že za tieto by bola nadobudnutá nejaká majetková hodnota (spoločný majetok), ale naopak tvrdila, že prostriedky z neho vo výške 2.500,- eur boli použité na refinancovanie výlučne jej patriaceho predchádzajúceho úveru, ktorý mala a prostriedky z ktorého použila na financovanie výlučne jej podnikania (ktorý uzatvorila sama ako dlžník s bankou I. dňa 20.11.2013), čo preukázala potvrdením o splatení tejto predchádzajúcej pôžičky a vo zvyšku podľa jej tvrdenia boli prostriedky z neho spotrebované na bežný chod domácnosti. Pri absencii tvrdenia o existencii majetkovej hodnoty, teda spoločného majetku na nadobudnutie ktorého mali byť prostriedky z tohto úveru použité, akékoľvek požadované vyporiadanie vo vzťahu k tomuto úveru do úvahy neprichádza, a to ani v prípade tvrdeného čiastočného spotrebovania prostriedkov z takéhoto úveru počas trvania manželstva na bežný chod domácnosti, keďže v rámci konania o vyporiadanie BSM sa na takto spotrebované prostriedky neprihliada.

29. Identický, v prospech žalobkyne nevyznievajúci osud, stíha tiež ňou požadované vyporiadanie prostriedkov z v poradí druhého spotrebiteľského úveru uzatvoreného samostatne žalobkyňou počas trvania manželstva s N. bankou (zo dňa 16.09.2015), prostriedky z ktorého ako tvrdila čiastočne spotrebovali na nákup potravín a čiastočne mali byť použité ako tvrdila, na zakúpené nejakých huteľných vecí (v konkrétnosti uvádzala zakúpenie skrine - šatníku na chodbu za 200,- eur, detskej postele za 270,- eur, skrine v spálni za cca 250,- eur, kuchynskej skrinky za 40,- eur), či zaplatenie revízie krbu v rodinnom dome za cca 50,- eur, keďže žalovaný tieto jej tvrdenia o nadobudnutí takéhoto spoločného majetku (huteľných vecí) spochybnil a žalobkyňa na preukázanie týchto svojich tvrdení žiaden dôkaz nepredložila, teda pre neunesenie dôkazného bremena nebolo možné na tieto, vo svetle vyporiadania z hľadiska jej prínosu na nadobudnutí spoločného majetku prihliadať. Pokiaľ ide o tvrdenie o čiastočnom spotrebovaní prostriedkov na bežný chod domácnosti - stravu, platí čo je uvedené v predchádzajúcom odseku.

30. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne o nadobudnutí určitého spoločného majetku (niekoľkých huteľných vecí) čiastočne z prostriedkov druhého úveru odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie opomenula zjavne základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednávaci, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania a to v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa produkujú v konaní. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Keďže teda súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalobkyňu, akým spôsobom svoj nárok formulovala a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladala, ako aj na strane druhej bolo na žalovanom, akú

obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolil a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalobkyne, či ňou tvrdené skutočnosti je spôsobilá aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, jej môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne muselo prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre ňu ako stranu, ktorá bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu čoho aj došlo v posudzovanej veci, keď žalobkyňa neprodukovala také tvrdenia, ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru o opodstatnenosti podanej žaloby, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jej neprospech vydané rozhodnutie.

31. V sumáre teda, i keď odvolací súd nevyhodnotil za správny názor súdu prvej inštancie, že vyporiadanie dlhov vzniknutých za trvania manželstva v rámci konania o vyporiadanie BSM je možné len v prípade tzv. širšieho vyporiadania (teda pri existencii a súčasnom vyporiadaní aktív BSM), pri zistení, že v prípade dlhov, ktoré žalobkyňa vymedzila ako predmet vyporiadania nejde o dlhy spoločné, za súčasného nepreukázania, že prostriedky z nich pochádzajúce boli použité na nadobudnutie spoločného majetku, čím neboli splnené predpoklady na ich vyporiadanie ako prínosu žalobkyne na nadobudnutí spoločného majetku, nebolo možné zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za iné, ako vo výroku vecne správne, za jeho súčasného potvrdenia odvolacím súdom podľa § 387 ods. 1 CSP. Žalobkyňou uplatnené odvolacie námietky tak argumentačne neboli spôsobilé k odlišnému, v prospech nej spôsobilému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

32. Odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania a to podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobkyni vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní, nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

33. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).